

PLANINSTVO – PRILOŽNOST ZA SODELOVANJE MED STARŠI, SOLO IN OTROKI / Irena Anžlovar / mentorica planinskega krožka na OŠ Žužemberk

Seznam letošnjih pohodov

LOKACIJA	DATUM	ŠT. UDELEŽENCEV	VSEBINA
KOMANCA	1. 10. 2013	47	Hoja do vrha. Peka hrenovk. Predstavitve dela lovcev.
POLHOGRAJSKA GRMADA	26. 10. 2013	55	Krožna pot na vrh. Naravne znamenitosti. Obisk turistične kmetije.
POT PO LOGARSKI DOLINI	16. 11. 2013	76	Naravni prehod »igla«, slap Rinka.
VINOGRADNIŠKI OKOLIŠ LISEC	7. 12. 2013	52	Pohod do bližnjega vinogradnega okoliša. Naravne znamenitosti domače pokrajine.
SVETI PETER	18. 1. 2014	58	Pohod do najvišjega vrha Suhe krajine.
FRATA	14. 2. 2014	33	Nočni pohod z lučkami.
VREMŠČICA	15. 3. 2014	53	Vzpon na vrh. Značilnosti Primorske.
SLIVNICA IN KRIŽNA JAMA	12. 4. 2014	54	Pridružili smo se akcijama Očistimo Slovenijo in Hribolazec.si. Naravne znamenitosti, ljudsko izročilo ... Obisk Križne jame.
LISCA	31. 5. 2014	53	Vzpon na Lisco. Vremenski radar. Orientacijske naloge. Podelitev nagrad in priznanj najbolj zvestim pohodnikom.

V ISKANJU SEBE

Osnovna šola, gimnazija in Pedagoška fakulteta, vmes pa otrok, poroka in družinsko življenje. Po fakulteti hitro v službo in služenje denarja za hišo, avto, poskrbeti za moža in otroka ... Vseskozi misel, kako preživeti svojo družino in kako si ustvariti čim več v čim krajšem času. Leta so tekla, hiša in avto na svojem mestu, otroka sta prav pogumno rasla in kar naenkrat se iz vse norije pri rosnih tridesetih ustavim in zbudim. Kar naenkrat mi

je popoldne ostalo nekaj prostega časa in nisem vedela, kako naj ga pametno porabim. Le kaj naj počnem? Kaj me veseli? In kje naj najdem svoj mir, po katerem tako hrepenim?

Ker me je v tistem času doletela tudi nesreča, v kateri sem si zlomila nogo, in ker sem po naravi bolj športen tip, je bil moj načrt, da se vržem v športne vode. Začela sem s hojo in tekom. Tek, ki je bil v šoli najbolj osovražena dejavnost, je zdaj postal moja spro-

stitev in veselje. V tistem času sem se več družila tudi s svojo starejšo sestro, ki je rada hodila v hribe. In naneslo je, da sem se počasi čedalje večkrat odpravila z njo na bližnje in daljne hribe. Tam sem spoznala nekaj zanimivih oseb, ki so me popeljale tudi v visokogorje. Popeljale so me tja, kjer sem se počutila varno, sproščeno, veselo, polno optimizma in navdušenja. Verjela sem, da sem končno doma, da je moja duša končno našla svoj mir in mojemu življenju sem našla smisel.

Gore so me zasvojile. Resnično zasvojile. Noben težko osvojeni vrh me ni odvrnil od tega, da ne bi čez nekaj dni zopet »marširala« tja gor. Moje življenje je tako postalo eno samo preračunavanje časa in štetja osvojenih vrhov. Kar ne morem pozabiti, kako sem hitela zjutraj v šolo, da opravi s poukom, potem pa dve uri vožnje do Jezerskega in popoldanski skok na Kočno ali pa do Vršiča in naprej do Prisojnika. Pa kako sem se v jutranjih urah od doma na Dolenjskem odpravila na Triglav in se domov vrnila do 15. ure. Vsak osvojeni vrh mi je dal potrdilo, da zmorem. Da zmorem to in še več.

Bilo je jasno, da tako ne bo šlo v nedogled. V gorah sem spoznala, da bom morala najprej urediti svoje »dolinsko« življenje, šele nato bom lahko počasi in z varnim korakom stopala po gorah. Odločila sem se za temeljite spremembe. Ločitev mi je dala možnost, da končno živim samo sebe. Da živim življenje, kakor si ga želim živeti. V naravi in z naravo.

PLANINSKI KROŽEK NA NAŠI ŠOLI

Na šoli je takrat že deloval planinski krožek, a so bile ture redke in slabo obiskane. Nekajkrat sem se pohodnikom priključila kot spremljevalka. Takratna mentorica je odšla na porodniški dopust in spodbudila me je, da vodenje krožka prevzamem kar jaz, ob pomoči športne pedagoginje,

ki poučuje na naši šoli. Končno sem lahko svojo ljubezen do gora prenesla tudi v »službo« in med ljudi. Nisem se zavedala, da bom s svojo predanostjo in željo pritegnila na pohode toliko otrok.

TRI LETA DELOVANJA

Letos se je končalo tretje leto planinskega krožka pod mojim mentorstvom. V teh treh letih smo obiskali različne konce Slovenije (Gorenjska, Štajerska, Notranjska, Zgornja Savinjska dolina, Primorska ...). Naj naštejemo le nekaj vrhov: Krim, Trdinov vrh, Slavnik, Sv. Ana, Mrežce, Snežnik, Mirna Gora, Tinjan in Socerb, Straški hrib, Golica, Plešivica, Polhograjska grmada, Slivnica, slap Rinka, Lisec, Frata, Sveti Peter, Frata, Vremščica, Lisca ... in še bi lahko naštevala. Pa saj sami vrhovi niso tako pomembni. Pomembna so naša skupna druženja, pomembna je samozavest, ki se krepi v otrocih, pa fizična in psihična pripravljenost udeležencev pohoda.

Ker se je planinstvo resnično prijelo na naši šoli, sem v šoli izpeljala tudi več ur planinskega krožka. Pri urah smo se pogovarjali o varni hoji v hribe, o primerni vsebini nahrbtnika, o nudenju prve pomoči, izdelovali smo fotoreportaže o naših izletih, na steno šolskega hodnika smo obesili zemljevid, na katerem označimo vsak obiskani vrh. Skupaj smo izdelali logotip planinskega krožka. V mesecu mar-

cu smo ustvarjali na temo Moja pot v gore. Nastale slike smo poslali PD Krka Novo mesto, ki je ob 100. obletnici razpisal natečaj. Z nagrajenko Nušo sva se udeležili slavnostne podelitve in spet sta rasla ponos in vera, da bova še dolgo skupaj hodili v hribe.

Pozimi so bili otroci nekoliko manj dejavni, pa sva s sodelavko poskrbeli, da sva jih odpeljali v bližnjo šolo, ker so se lahko nekateri preizkusili v plezanju po umetni steni. In spet sva našli nekaj novih talentov in zadovoljnih obrazov.

SODELOVANJE STARŠEV, UČITELJEV IN OTROK

Že dolgo vemo, kako pomembno je dobro in odkrito sodelovanje med starši in šolo. Planinski krožek nam je ponudil ogromno možnosti po povezovanju in dopolnjevanju. Naših pohodov se večinoma udeležujejo cele družine ali vsaj eden izmed staršev in njihovi otroci. Na začetku sem mislila, da bodo starši lahko obremenjujoč dejavnik, pa se je nasprotno izkazalo, kako pomembno je naše skupno druženje vplivalo na razvoj njihovih otrok. Postavili smo si jasne meje in pravila, ki se jih držimo. S sodelavko sva tisti, ki vodiva in organizirava izlet, skupaj pa smo odgovorni za dobro počutje in varnost vseh udeležencev. Starši so prav tako pomemben dejavnik pri izbiri lokacije naših pohodov. Ničkolikokrat se med našimi podvigi pogovarjamo, kam gremo naslednjič

in kako naj stvari izpeljemo, da bo prav za čim več otrok in staršev. Idej in predlogov je veliko, odločitve pridejo sproti in skupaj. Skupno sodelovanje in odločanje občutijo in vidijo tudi otroci. Mislim, da se z našimi dobrimi odnosi krepi spoštovanje učitelja tako na izletih kot tudi v šoli. Kako drugače se počutimo, ko se srečamo v šoli, in kako lepo je, ko se lahko pohvalimo, kje smo bili, kaj smo počeli, kaj zanimivega smo opazili. Drug drugemu dajemo veljavo in spoštovanje. Sodelovanje med starši in menoj se je okrepilo celo do te mere, da sem med njimi našla nepogrešljivega tesnega sodelavca. Starša, ki mi ureja vse prevoze (jih usklajuje finančno in časovno), mi išče podatke o zanimivih turah, priskrbel je finančna sredstva za nakup majic, presenetil nas je z izdelavo žiga, na katerem je logotip našega planinskega krožka ... Takšno sodelovanje mi je največja nagrada ves moj trud in opravljeno delo.

POMEMBNOST USPOSABLJENJA

Pohodi so precej obiskani. Za vsako dejavnost, ki jo kdo organizira, moraš biti usposobljen in si zanjo odgovoren. Zato se poskušam tudi sama čim bolj izobraževati na vseh področjih. Preteklo leto sem se udeležila 8-dnevnega usposabljanja v Bavšici za mentorja planinskih skupin. Dobila sem nekaj dragocenih izkušenj, ki jih s pridom uporabljam tako v šoli kot tudi na pohodih. Med šolskim letom sem se

udeležila seminarja iz prve pomoči, saj vemo, da je tudi to področje izjemno pomembno. Moja želja je, da to znanje čim manjkokrat uporabim. Moj naslednji podvig bo opravljanje vodniških izpitov, pa udeležba na seminarjih o orientaciji ... Toliko energije in volje, da nadaljujem dobro zastavljeno delo.

POVZETEK

Živimo v Žužemberku. Dolenjska – domača, kmečka pokrajina. Ljudje so vpeti med službo in delo na kmetiji. Časa za poležavanje preprosto ni. Pa vendar sem jaz – kot kmečko dekle – našla mir in ljubezen v gorah, in to ponesla med svoje učence in njihove

starše. Ponosna sem nase, še bolj pa na vsakega otroka in vsakega starša, ki se je kdaj koli pridružil našemu pohodu. Da so uspeli odložiti delo, nekateri pa celo parkirati svoje traktorje za nekaj ur. Ponosna sem, da sem del Žužemberka. Da sem z leti postala del njih in mi tudi zaupajo. Zaupajo sebe in njihove otroke.

Ni ga večjega zadovoljstva, ko na vrhu kakega hriba stoji 50 ponosnih Suho Kranjcev.

Vsekakor mi ne bi uspelo brez podpore staršev, športne pedagoginje na naši šoli, gospe Darje Sedaj, ki prevzema

velik del odgovornosti in v polni meri sodeluje z menoj, vodstva šole, Planinskega društva Krka Novo mesto, ki nam včasih »posodi« svoje vodiče in mi je omogočilo izobraževanje, sodelavcev, ki odobravajo naše delo, pa partnerja, ki me spodbuja in mi pomaga pri skritih malenkostih, da neki izlet oziroma pohod uspe ... Brez njih ne bi realizirali vsega tega. Skupaj pa smo zmogli toliko in bomo še več, v kar sem prepričana.

Planinski pozdrav!

